

ביום חג.

יום חג אחד, מוקדם בסתיו, התעוררו התאומים בבוקר והציצו מהמיטה שלהם, לראות מה קורה

דרך השמשות הקטנות של חלון המטבח האירה השמש, וכתמי אור קטנים נראו על הרצפה.

הקומקום שר על התנור ואמא ודדר כבר הכינה ארוחת בוקר.

אבא ודדר הדליק מקטרת עם פחם מהתנור. הוא לבש בגדי חג שחורים, מוכן כבר ליציאה. הוא לא הביט כלל על קיט וקאט אך אמר, כאילו לעצמו:

"אם יש כאן תאומים כלשהם שרוצים לצאת, מוטב שיקומו, יתלבשו מהר ויאכלו ארוחת הבוקר.

קיט וקאט קפצו מהמיטה.

גברת ודדר עזרה להם להתלבש. לקאט היא הלבישה חצאיות רבות, זו על גבי זו. הו! אין ספור חצאיות, ועליהן עוד חצאית צבעונית אחת, מטפחת גדולה עם פרחי ורדים מצויירים עליה ועוד סינור חדש.

גם קיט היה מלובש בהידור. היו לו מכנסי קטיפה מנופחים ומעיל עם כפתורי כסף. למכנסיים היו אפילו כיסים!

שני התאומים לבשו גרביים שאמא סרגה, ונעלו נעלי עור כבדות.

כשהיו כבר מלובשים העמידה אותם אמא ודדר זה ליד זו, אמרה להם להסתובב ובדקה היטב.

ואז הלבישה לכל אחד מהם עוד סינור גדול ונתנה קערה גדולה של חלב עם לחם טבול בפנים. בזמן שהם אכלו, אבא ודדר יצא לחצר ותוך כדי עשון מקטרת בדק עם החזירים, הברווזים והתרנגולות מטופלים כראוי

בעולם.

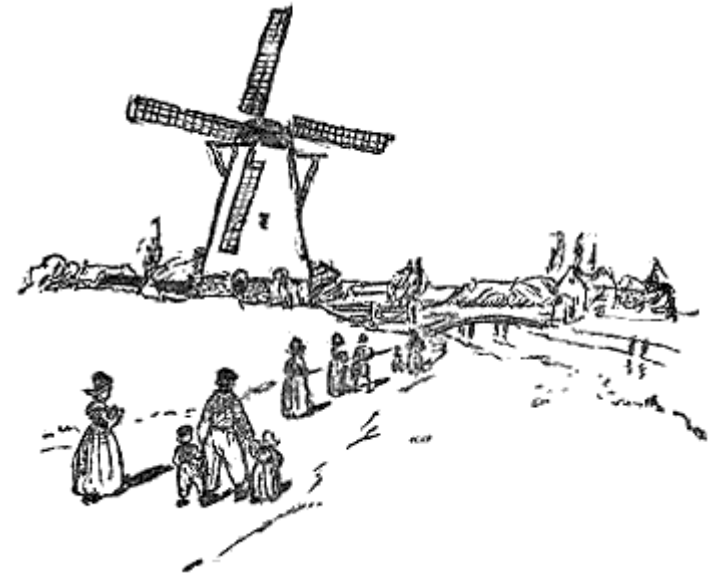
"איך זה, ילדתי הולנדית הקטנה" ענה אבא "אינך יודעת? אלה טחנות ששואבות מים מהשדות! הרי אם לא הטחנות האלה, כל השדות היו מוצפים במים, ולא היינו יכולים לגדל שום דבר בגינה."
"אז הטחנות שואבות מים?" שאלה קאט.
"הן שואבות מים, ויש כאלה שטוחנות גרעינים לקמח."

הרוח מסובבת את הכנפיים ואלה מפעילות משאבות ששואבות מים לתוך התעלות. לו לא הטחנות, כל הארץ הייתה מוצפת."
"אבל הרי הסוללות שומרות עלינו מפני הים" אמר קיט.

כשחזר, התאומים היו מוכנים ליציאה. קאט חבשה לראשה שביס לבן, בעל כנפיים וקיט חבש כובע. היא עוד נישקה להם לפרידה וכך הם יצאו, כשאבא ביניהם. אמא ודדר הביטה אחריהם בגאווה. הם הלכו לאיטם ובדרך פגשו שכנים ומכירים שבירכו אותם ליום החג.

בדרך הם עברו ליד טחנת רוח גדולה, שכנפיה הסתובבו במרץ.
ואז שאלה קאט: "אבא, למה יש כאן טחנות רוח?"
קיט וקאט שאלו שאלות כמה שרק יכלו. לא כל יום הייתה להם הזדמנות לטייל עם אבא.

קייט עזב את הכנף ונפל על הארץ. בדיוק בזמן, אחרת הכנף היתה מעבירה אותו גבוה מעל הטחנה. הוא קם לאט והתחיל לנקות את בגדיו הטובים. "אני מופתע" אמר אבא שעזר לו לנקות את הבגדים. ראשית כל זה יום חג, ושנית אתה עוד קטן מדי כדי להטלטל על כנפי הטחנה. אל תעשה את זה עד שלא תגדל ויקראו לך כריסטופר."

קייט קיבל כנראה מכה טובה בישבן כשנפל מהכנף, והיה גם מפוחד מעט, אז ענה רק: "כן, אבא."

הם עברו ליד דלת הטחנה וראו את המשאבות הפועלות בפנים.

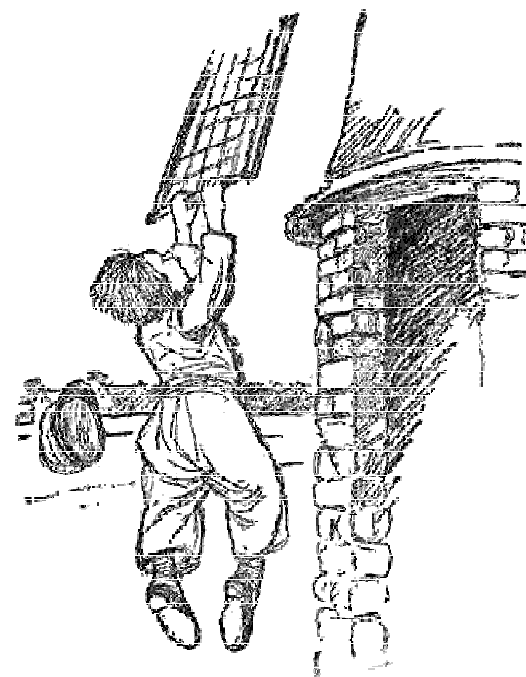
"ואבא אמר: 'כן אנחנו כאן, בהולנד חיים בין הרוח והמים. באו, נשב כאן בשמש על שפת התעלה, ואספר לכם איזה עבודה קשה הושקעה כדי להחזיק את האדמה שלנו. וזו אדמה טובה! הביטו רק על המרע הירוק הזה, והפרות הרועות עליו" הצביע אבא מעבר לתעלת המים, "העשב הוא עשיר וטרי והפרות נותנות יותר חלב מאשר בכל ארץ אחרת. "זה גם מה שאמא אמרה" הוסיפה קאט.

"החלב והגבינות ההולנדיות מפורסמות בכל העולם" המשיך אבא ודדר "ויש לנו מספיק חלב לעצמנו. וגם הגנים ההולנדיים הם היפים שבעולם."

"ושלנו הוא הגן הטוב ביותר מכולם. נכון, אבא?" "יש לנו גן ירקות מצוין" אמר אבא בגאווה "הבצל, הגזר והכרוב שלנו הם הטובים ביותר. ובצלי הפרחים ההולנדיים! הצבעונים והיקינטונים שלנו פורחים בכל העולם!"

"אבל הסוללות עלולות להשבר. כל שבר קטן יכול להכניס כמות גדולה של מים. לכן מוכרחים לשמור עליהם יומם ולילה וכל חור, אפילו הקטן ביותר, מוכרחים לתקן מיד."

"אוי" אמרה קאט "איזה ארץ דולפת." היא רצה קרוב לטחנה והרוח העיפה את כנפי השביס הלבנים שלה.

כשאחת הכנפיים של הטחנה עברה סמוך לאדמה, קייט קפץ ותפס אותה. אך הכנף הרימה אותו מהאדמה, ותוך רגע הוא היה כבר תלוי באוויר. "קפוץ מהר" צעק אבא.

סבא לבש גם הוא בגדים שחורים, כמו אבא, וסבתא לבשה שמלה שחורה עם צעיף רקום על כתפיה, ושביוס לבן מגוהץ על ראשה.

"אתם תבאו אלינו ללילה" אמרה סבתא.
"באמת?" אמרו התאומים "ונוכל לצאת מחר עם סבא לחלק חלב?"
"כן, קיט יכול להוביל את הכלבים" אמר סבא.

"הולנד היא באמת הארץ הטובה ביותר, נכון, אבא?"
אמר קיט.
"אולי לא הגדולה ביותר, ילדי, אבל האמיצה ביותר"
ענה אבא "כי היינו צריכים לבנות אותה ממש על
קרקעית הים. אבל עכשיו בוא, כי אנו צריכים לפגוש
את סבא וסבתא שלכם."
הם התקדמו לכוון העיר ובאמת, במהרה יכלו לראות
את הסבים הבאים לקראתם.

הנה התמונה של בית סבתא, כשקיט, קאט וסבתא נכנסים. הדלת נפתחת ישר לתוך המטבח. סבתא הורידה את הצעיף החגיגי שלה וחגרה סינור מטבח גדול. היא שמה קומקום על האש, ואחר כך הכינה קפה ושמרה אותו על התנור היפה שלה, מרוצף במרצפות צבעוניות. היא הוציאה לחם, גבינה ונקניק מעושן, והחשוב מכל, צלחת עוגות מתוקות.

הם התישבו לארוחה. לא אספר כמה עוגיות אכלו קיט וקאט, אבל בוודאי לא מעט. אחרי הארוחה סבתא רחצה את הכלים וקאט עזרה לה. קיט ישב עם סבא על סף הבית וסבא עישן מקטרת. אחר כך אמר:

"הבא לי את האקורדיון, קיט."

קיט קפץ ורץ לפינה. הוא ידע היטב איפה כלי הנגינה של סבא.

סבא לקח את האקורדיון, עצם את עיניו והתחיל לנגן תוך כדי מתן קצב ברגלו. קאט שמעה את הנגינה ויצאה החוצה גם היא. שני התאומים ישבו ליד סבא בשני הצדדים והקשיבו לנגינה.

כשהגיע ערב סבתא סידרה לתאומים מיטה בארון, בדיוק כזו כמו בביתם. הם נשכבו לישון אחרי ארוחת ערב. לפני שנרדמו אמרה קאט:

"קיט קפץ מרוב שמחה.
"גם אני? גם אני?" שאלה קאט.
"את ילדה, את תשבי על העגלה" אמר סבא.
"הו, כמה טוב, הלוווי שכבר היה מחר!" אמרה קאט.
הם אמרו יפה שלום לאבא והלכו עם הסבים לביתם בעיר.

הסבים גרו בסמטה צדדית צרה בעיר. הבתים עמדו שם בשורה צפופה, בנויים לבנים, עם תריסי עץ בחלונות. כל הבתים היו כל כך נקיים שממש הבריקו בשמש.

"כמה יפה היה היום! טיילנו עם אבא, ניגנו עם סבא,
ומחר נוביל את עגלת החלב. איזה עולם יפה!"